

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobce: **V. F.**
státní příslušnost Ukrajina
t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, Vyšní Lhoty 234
zastoupeného Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem
sídlem Ostrava, Purkyňova 787/6

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24.5.2018, č.j. OAM-95/LE-VL17-VL16-PS-2018, o zajištění v zařízení pro zajištění cizinců

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna advokáta Mgr. Ladislava Bárty se určuje částkou 6 800 Kč, která mu bude proplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 24.5.2018, č.j. OAM-95/LE-VL17-VL16-PS-2018 byl žalobce zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a podle odst. 5 téhož zákonného ustanovení byla stanovena doba trvání tohoto zajištění do 10.9.2018. Žalovaný vzal za objasněno, že v případě žalobce se lze oprávněně domnívat, že jím podaná žádost o udělení mezinárodní ochrany má za cíl vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Žalobcová žádost o mezinárodní ochranu je tedy účelová ve snaze legalizace pobytu a vyhnout se vyhoštění. Dle názoru žalovaného by v případě žalobce nebylo účinné uplatnění zvláštního opatření podle ust. § 47 zákona o azylu.
2. Žalobce podal proti shora uvedenému rozhodnutí včasnou žalobu ze dne 7.6.2018. Tuto žalobu nijak blíže neodůvodnil a požádal v ní o ustanovení zástupce z řad advokátů. Jeho žádosti bylo krajským soudem vyhověno usnesením ze dne 13.6.2018, kterým byl žalobci ustanoven zástupce z řad advokátů Mgr. Ladislav Bárta. Tohoto právního zástupce zároveň krajský soud vyzval k doplnění žaloby, na což ustanovený právní zástupce reagoval podáním ze dne 29.6.2018, v němž namítal, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření žalobci podle ust. § 47 zákona o azylu a v této souvislosti odkázal na článek 15 preambule směrnice Evropského parlamentu a rady č. 2013/33/EU. Poukázal na to, že žalovaný je povinen se při vysvětlení svého přesvědčení o údajné nemožnosti využití zvláštních opatření vypořádat se všemi klíčovými prvky žalobcovy pobytové historie, a to logickým a přezkoumatelným způsobem. Žalovaný nezhodnotil to, že si žalobce patrně nebyl vědom toho, že již na území České republiky pobývá nelegálně. Žalobce předpokládal, že stále probíhá řízení o jeho žalobě proti správnímu rozhodnutí ve věci jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany a čeká, až mu bude jeho právním zástupcem patrně doručeno usnesení Nejvyšší správního soudu s vyznačenou doložkou právní moci, aby si mohl zajít pro výjezdní příkaz. Žalobce proto považuje za nesmyslné opakované tvrzení, podle něhož na území České republiky pobýval nelegálně vědomě a naopak vše nasvědčuje tomu, že o tom, že jeho pobyt je nelegální, informován nebyl. Z uvedených důvodů se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
4. Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 24.5.2018, č.j. OAM-95/LE-VL17-VL16-PS-2018 a z obsahu připojeného správního spisu žalovaného, a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Napadené rozhodnutí přezkoumal přitom krajský soud podle ust. § 65 a násl. soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaného (ust. § 75 odst. 1, 2 s.ř.s.).

5. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu žalovaného vzal krajský soud v daném případě za prokázány následující skutečnosti:

- dne 23.5.2018 podal žalobce u Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, zařízení pro zajištění cizinců ve Vyšních Lhotách žádost o udělení mezinárodní ochrany;
- dne 22.5.2018 vydalo Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort rozhodnutí, jímž byl žalobce podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. zajištěn za účelem správního vyhoštění;
- dne 22.5.2018 vydalo Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 Sb. žalobci uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce tří let. V odůvodnění tohoto rozhodnutí se uvádí, že žalobci již dříve dne 16.11.2015 bylo oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort, odboru cizinecké policie, Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje uděleno správní vyhoštění z území členských států Evropské unie. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 24.11.2015. Správní vyhoštění bylo žalobci uloženo v důsledku neoprávněného pobytu na území České republiky v době od 29.5.2015 do 8.11.2015. Následně byl dne 2.1.2016 žalobce kontrolován hlídkou policie ČR a bylo zjištěno, že pobývá na území České republiky od 25.12.2015 do 2.1.2016 neoprávněně, neboť nevystoupal v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění. Bylo proto zajištěn podle ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců Drahonice. Do protokolu o podání vysvětlení dne 2.1.2016 uvedl, že si je vědom vydání a nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění, avšak z České republiky nevystoupal proto, že se na Ukrajině obává povolání do armády. Dne 6.1.2016 pak žalobce požádal v zařízení pro zajištění cizinců Drahonice o mezinárodní ochranu. Řízení o této žádosti bylo ukončeno dne 13.3.2018, kdy nabylo právní moci rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13.2.2018, kterým byla odmítnuta kasační stížnost žalobce pro nepřijatelnost. Žalobce na to ve lhůtě 30 dnů území České republiky neopustil a do dne 12.4.2018 nevystoupal, mařil tak výkon správního rozhodnutí, a proto dne 22.5.2018 byly oddělením dokumentace, odboru cizinecké policie zahájeny podle ust. § 158 odst. 3 trestního řádu úkony trestního řízení ve věci maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání. V odůvodnění rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 22.5.2018 se taktéž uvádí, že žalobce v rámci tohoto řízení uvedl, že důvodem, proč nerespektoval pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 16.11.2015 bylo to, že na Ukrajině v té době byla válka a on se bál vrátit domů. V lednu 2016 požádal o azyl až poté, kdy jej kontrolovala policie v Praze na autobusové zastávce Florenc. V rámci řízení o azylu mu byl přidělen soudem advokát pan Kučera, se kterým komunikoval pouze telefonicky. Žalobce uvedl, že ví, že azylové řízení bylo ukončeno s odůvodněním, že nárok na azyl nemá. O ukončení azylového řízení se dozvěděl od sociální pracovnice pobytového střediska Kostelec nad Orlicí. Po sdělení této informace se telefonicky spojil s advokátem Kučerou, který mu ústně potvrdil, že azylové řízení bylo ukončeno s výsledkem neudělení azylu.

Advokát mu sdělil, že mu rozhodnutí doručí na e-mail, což se ovšem nestalo. Osobně za tímto advokátem nejel proto, jelikož špatně chodí. I přes ukončení azylového řízení z České republiky nevycestoval, což zdůvodnil válkou na Ukrajině a tím, že jeho osobě je od odpůrců strany Regionu, jejímž je členem, vyhrožováno ublížením na zdraví anebo zabitím;

- z poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 25.5.2018 bylo zjištěno, že žalobce odpověděl na otázku, z jakých důvodů žádá o udělení mezinárodní ochrany to, že se obává o život svůj a své rodiny v případě, že se vrátí na Ukrajinu. Tyto obavy má z výhrůžek od anonymních osob strany Regionu.

6. Žalobou napadeným rozhodnutím byl žalobce zajištěn podle ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, podle kterého Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle Evropského zatýkačského rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.
7. Podle ust. § 47 odst. 1 zákona o azylu, zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložena povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany
 - a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo
 - b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.
8. Podle odst. 2 téhož ustanovení, může ministerstvo rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.
9. Jediným žalobním bodem vzneseným v žalobcově doplnění jeho žaloby byla námitka, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření žalobci podle ust. § 47 zákona o azylu. S žalobcem lze souhlasit v tom, že zajištění podle zákona o azylu představuje krajní prostředek, jehož následkem je omezení či zbavení osobní svobody cizince; jde tedy o citelný zásah do základního práva jednotlivce na nedotknutelnost jeho osoby a osobní svobodu, který je přípustný jen za podmínek stanovených zákonem a souladných s ústavním pořádkem (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23.11.2011, č.j. 7 As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS, rozsudek NSS ze dne 22.7.2010, č.j. 9 As 5/2010-74, č. 2129/2010 Sb. NSS, nálezy Ústavního soudu ze dne 12.5.2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08, č. 229/2009 Sb.). Rozhodnutí o zajištění je tedy vázáno na podmínku, že není možné účinně uplatnit zvláštní opatření podle výše citovaného ustanovení § 47 zákona o azylu. Žalobce v tomto směru zcela správně poukázal na směrnici Evropského parlamentu a rady 2013/33/EU, podle jejíhož článku 8 odst. 2 mohou členské státy zajistit žadatele o azyl pouze v případě nutnosti, kdy nelze účinně uplatnit mírnější donucovací opatření.

10. Jak vyplynulo z obsahu správního spisu (konkrétně z odůvodnění rozhodnutí Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Hradec Králové ze dne 22.5.2018, č.j. KRPH-48779-30/ČJ-2018-050022-SV-K, žalobce opakovaně pobýval neoprávněně na území České republiky v době od 29.5.2015 do 8.11.2015, dále ode dne 25.12.2015 do 2.1.2016 a naposledy ode dne 13.4.2018 do 21.5.2018. Dne 21.5.2018 se při policejní kontrole prokázal platným cestovním dokladem bez nosiče biometrických dat, a to č. X s platností do 21.6.2021 s vylepeným neplatným, krátkodobým polským vízem typu C, počet vstupů MULTI. Žalobci již dříve 16.11.2015 bylo uloženo správní vyhoštění za neoprávněný pobyt na území v době od 29.5.2015 do 8.11.2015, přičemž toto rozhodnutí nerespektoval, a poté byl zajištěn. Dne 6.1.2016 podal první žádost o mezinárodní ochranu a toto řízení, jak vyplynulo z obsahu správního spisu, bylo pravomocně ukončeno dne 13.3.2018. Po ukončení tohoto řízení opětovně nerespektoval povinnost opustit Českou republiku a nadále mařil výkon rozhodnutí o správním vyhoštění; z tohoto důvodu bylo zahájeno trestní řízení ve věci maření výkonu úředního rozhodnutí. Krajský soud nemůže souhlasit s žalobní námitkou, že žalobce si nebyl vědom nelegálního pobytu, když předpokládal, že stále probíhá azylové řízení, a že „bezelstně“ se pohyboval na území České republiky a čekal na doručení rozhodnutí Nejvyššího správního soudu od svého právního zástupce. Toto žalobní tvrzení je zcela v rozporu s výpovědí žalobce do protokolu o výsledku, která je citována v odůvodnění rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 22.5.2018, v jehož rámci tehdy uvedl, že ví, že azylové řízení bylo ukončeno s odůvodněním, že nárok na azyl nemá, že se o ukončení azylového řízení dozvěděl od sociální pracovnice pobytového střediska Kostelec nad Orlicí, a že se domlouval pouze telefonicky s právním zástupcem na doručení tohoto rozhodnutí, k němuž údajně nedošlo. Ze shora uvedených důvodů se proto krajský soud naopak shoduje se závěrem žalovaného, že se žalobce opakovaně vyhýbal svým povinnostem, nerespektoval zákaz pobytu na území ČR, a že by z těchto důvodů uplatnění zvláštního opatření podle shora citovaného ust. § 47 zákona o azylu nebylo účinné. Uložení zvláštního opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu krajský soud v daném případě nepovažuje za dostatečné nejen k zabezpečení žalobce ohledně jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany, ale rovněž i s ohledem na nutnost respektování uloženého správního vyhoštění.
11. Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud žalobu žalobce jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, přičemž v této věci rozhodl rozsudkem bez jednání podle § 51 odst. 1 s.ř.s.
12. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v tomto řízení úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady v souvislosti s tímto řízením nevznikly (ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.).
13. Ustanovenému právnímu zástupci žalobce byla přiznána odměna za jeho právní zastoupení v rozsahu dvou úkonů právní pomoci po 3 100 Kč a dvou režijních paušálů po 300 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel nebo jeho zástupce nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 23. července 2018

JUDr. Petr Indráček

samosoudce